

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 158

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 9 martie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 44 din 24 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e), art. 3, art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	2-5	115.	— Hotărâre privind încetarea de drept a raportului de serviciu al domnului Ambrus Carol, subprefect al județului Brașov..... 13
Decizia nr. 62 din 31 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 2 ¹ și art. 278 ¹ alin. 10 din Codul de procedură penală	5-7	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 65 din 31 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă	7-9	3.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei pentru modificarea anexei la Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 2/2012 privind aprobarea nivelului stocului minim de gaze naturale aferent titularilor licențelor de furnizare și a nivelului stocului de gaze naturale aferent Societății Naționale de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A., pentru ciclul de înmagazinare 2012—2013..... 14-15
Decizia nr. 67 din 31 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă	9-11	283.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.294/2011 privind competența de exercitare a verificării situației fiscale personale
Decizia nr. 85 din 7 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 și art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	11-12		16
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
114. — Hotărâre privind încetarea de drept a raportului de serviciu al doamnei Bőndi Gyöngyike, subprefect al județului Maramureș	13		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 44

din 24 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e), art. 3, art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 3 și 4 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Vasile Nițescu în Dosarul nr. 47.312/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 375D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 871 din 25 iunie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 47.312/3/2010, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 3 și 4 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor**, excepție ridicată de Vasile Nițescu într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de pensionare emise în temeiul Legii nr. 119/2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate sunt retroactive, întrucât afectează drepturile deja stabilite prin deciziile de pensionare emise. Se arată că acestea creează o vădită discriminare între funcționarii publici parlamentari și magistrați, întrucât numai magistrații beneficiază de pensie de serviciu motivat de faptul că sunt supuși unor incompatibilități, în condițiile în care legea prevede și în sarcina funcționarilor publici parlamentari anumite incompatibilități.

De asemenea, se arată că pensia de serviciu reprezintă un bun, astfel că prin modificarea cuantumului pensiei acordate anterior legiuitorul a atins substanța dreptului de proprietate de care se bucură beneficiarul unei pensii speciale, ceea ce încalcă

dreptul de proprietate privată garantat de art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 44 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate, apreciind că prin exprimarea acesteia s-ar antepunța cu privire la fondul litigiului dedus judecării sale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 1, 3 și 4 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. În realitate, dat fiind că autorul excepției face parte din categoria funcționarilor publici parlamentari, critica sa vizează numai art. 1 lit. e), art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 119/2010, texte asupra cărora Curtea urmează a se pronunța prin prezenta decizie și care au următorul cuprins:

— Art. 1 lit. e): *„Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele categorii de pensii, stabilite pe baza legislației anterioare, devin pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare: [...]*

e) pensiile de serviciu ale funcționarilor publici parlamentari”;

— Art. 3: *„(1) Pensiile prevăzute la art. 1, stabilite potrivit prevederilor legilor cu caracter special, convenite sau aflate în plată, se recalculează prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.*

(2) În situația pensiilor dintre cele prevăzute la alin. (1), care au fost stabilite în baza legilor speciale, pensia din sistemul public se determină considerându-se a fi îndeplinite condițiile de acordare prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, se elaborează metodologia de recalculare a pensiilor prevăzute la art. 1, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.”;

— Art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2): „(1) Recalcularea pensiilor prevăzute la art. 1 se realizează de către instituțiile în evidența cărora se află persoanele beneficiare, după cum urmează: [...]

b) într-o perioadă de 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 3 alin. (3), pentru pensiile prevăzute la art. 1 lit. c)—h).

(2) Cuantumul pensiilor recalculate potrivit prevederilor alin. (1) se stabilește în baza punctajului mediu anual, determinat potrivit prevederilor Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, și se plătește de la data de întâi a lunii următoare expirării perioadei de recalculare prevăzute la alin. (1) lit. a) sau b), după caz.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată, art. 47 alin. (2) privind dreptul de pensie, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 73 privind categoriile de legi. Totodată, sunt invocate dispozițiile art. 15 privind derogarea în caz de stare de urgență și art. 17 privind interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Decizia nr. 1.283 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 22 noiembrie 2011, sau Decizia nr. 1.284 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 25 noiembrie 2011, a statuat în sensul constituționalității dispozițiilor Legii nr. 119/2010 în raport cu critici similare cu cele formulate în prezenta cauză.

Astfel, întreaga Lege nr. 119/2010, conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, afectează pensiile speciale doar pe viitor și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în acea profesie și vârsta eligibilă, nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, legea în discuție nu se răsfrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*. Dispozițiile legale criticate nu impiedică cu nimic asupra calității de pensionar dobândite în temeiul reglementărilor legale în vigoare la momentul emiterii deciziei de pensionare. Astfel, această decizie este o faptă constitutivă a unei situații juridice realizate înainte de o eventuală intrare în vigoare a prevederilor criticate. Rezultă că, sub aspectul cuantumului pensiei, efectele acestei decizii de pensionare rămân câștigate pe toată perioada cuprinsă între emiterea deciziei de pensionare și momentul la care va intra în vigoare prezenta lege. Doar dacă prezenta lege ar fi diminuat sau crescut cuantumul pensiei aflate în plată pe perioada menționată, aceasta cu siguranța ar fi fost retroactivă, încălcând art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât ar fi desființat o *facta praeterita*.

Prin urmare, ceea ce se subsumează, în mod evident, conceptului de *facta praeterita* este dobândirea calității de pensionar. Însă, cu privire la drepturile rezultate în urma obținerii calității menționate, se observă că acestea se constituie în veritabile efecte rezultante ale actului de pensionare, ceea ce nu înseamnă că actul de pensionare determină *a priori* și *ad*

aeternam cuantumul pensiei/drepturilor aflate în plată. Astfel, prestațiile de asigurări sociale, subsecvente actului de pensionare, nu pot fi considerate *ab initio* ca fiind *facta praeterita*. Ele devin *facta praeterita* pe măsura curgerii timpului. Însă cuantumul pensiei la care este îndrituit pensionarul pentru perioada ce urmează unei luni încheiate este mai degrabă un efect viitor al raporturilor juridice trecute — *facta futura*, întrucât raportul juridic trecut, în speța de față, se constituie chiar în dobândirea calității de pensionar și toate prestațiile succesive lunare sub forma pensiei sunt *facta futura*, care, pe măsura trecerii timpului, devin *facta praeterita*.

Pensia de serviciu este compusă, principial, din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială. **Acordarea acestui supliment ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia.** Obligația statului este aceea de a nu reduce cuantumul pensiei sub nivelul stabilit în sistemul general de pensionare, întrucât, prin calitatea de asigurat la sistemul de asigurări sociale, persoana în cauză și-a garantat dreptul la pensia de drept comun tocmai prin plata contribuțiilor. **Este un drept pe care l-a obținut și realizat prin plata contribuțiilor legal datorate.** De asemenea, nu există un drept constituțional la pensie de serviciu, astfel încât, cu privire la suplimentul acordat de stat, nu se poate susține că este un drept viitor câștigat *ad aeternam* din moment ce este sub condiție.

Având în vedere că pensiile de serviciu nu reprezintă un privilegiu, ci au o justificare obiectivă și rațională, acestea pot fi eliminate doar dacă există o rațiune, o cauză suficient de puternică spre a duce în final la diminuarea prestațiilor sociale ale statului sub forma pensiei. Or, în cazul Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, o atare cauză o reprezintă necesitatea reformării sistemului de pensii, reechilibrarea sa, eliminarea inechităților existente în sistem și, nu în ultimul rând, situația de criză economică și financiară cu care se confruntă statul, deci atât bugetul de stat, cât și cel al asigurărilor sociale de stat. Astfel, această măsură nu poate fi considerată ca fiind arbitrară; de asemenea, textul criticat nu impune o sarcină excesivă asupra destinatarilor ei, ea aplicându-se tuturor pensiilor de serviciu, nu selectiv, nu prevede diferențieri procentuale pentru diversele categorii cărora li se adresează pentru a nu determina ca una sau alta să suporte mai mult sau mai puțin măsura de reducere a venitului obținut dintr-o atare pensie.

Partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de „bun”, ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația expropriării.

Mai mult, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în hotărârile din 8 decembrie 2009 și din 31 mai 2011, pronunțate în cauzele *Muñoz Diaz împotriva Spaniei*, paragraful 44, respectiv *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că drepturile decurgând din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, dar acest lucru **nu înseamnă că implică un drept**

la dobândirea proprietății sau la o pensie într-un anumit quantum (a se vedea, în același sens, și hotărârile din 12 octombrie 2004 și 28 septembrie 2004, pronunțate în cauzele *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*, paragraful 39, respectiv *Kopecký împotriva Slovaciei*, paragraful 35). Reducerea sau încetarea plății unui anumit quantum al beneficiului acordat poate constitui o intervenție în privința bunului ce trebuie justificată (*Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 58). Curtea a arătat că sistemul de securitate socială este expresia solidarității societății în raport cu membrii săi vulnerabili (*Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 61), aspect esențial pe care Curtea de la Strasbourg l-a luat în seamă atunci când a analizat dacă restrângerea adusă implica o sarcină individuală excesivă. Curtea a mai arătat că statele au o marjă largă de apreciere atunci când reglementează sistemul de pensii (paragraful 63) și că **scăderea quantumului pensiei cu aproape 50% nu este de natură să știrbească esența dreptului la pensie, reclamantul fiind deci obligat să suporte o scădere rezonabilă și proporțională** (paragrafele 62 și 63). Nu în ultimul rând, din paragraful 63 al hotărârii reiese că o reducere a quantumului pensiei în vederea egalizării unor stări de fapt existente este de dorit, respectiv acordarea unui quantum al pensiei în funcție de contribuțiile vărsate, și nu în funcție de quantumul concret al salariului (*sistem contributiv versus sistem retributiv*); în aceste condiții, pierderea parțială a unei părți din pensie nu este o sarcină individuală excesivă (paragraful 63) — a se vedea, în același sens, și Hotărârea din 25 octombrie 2011, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Valkov și alții împotriva Bulgariei*, paragraful 97.

Curtea a mai constatat că eliminarea pensiilor de serviciu reglementată de Legea nr. 119/2010 nu a reprezentat o sarcină individuală excesivă, această sarcină fiind suportată de cvasimajoritatea personalului angajat în domeniul public care beneficia de astfel de pensii în egală măsură (spre deosebire de cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*, precitată). Ajustarea dictată de principii contributivității nu numai că elimină un beneficiu suplimentar acordat unor angajați ai statului, dar îi integrează pe cvasimajoritatea acestora într-un sistem unic de pensii publice. Totodată, conform jurisprudenței Curții, dreptul la pensie nu este afectat decât atunci când este redusă pensia contributivă (a se vedea Decizia nr. 872 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010); or, în cauza de față, nu se pune o atare problemă, pensia contributivă nefiind în niciun fel afectată sau restrânsă.

De asemenea, quantumurile viitoare ale pensiilor aflate în plată nu pot fi subsumate unui drept de proprietate pe care beneficiarul unei pensii l-ar avea. Quantumul pensiei reprezintă un bun numai în măsura în care acesta a devenit exigibil.

Curtea, prin deciziile amintite, a mai reținut că dispozițiile procedurale cuprinse în art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 119/2010 nu încalcă cu nimic art. 15 alin. (2), art. 44 alin. (1) sau art. 47 din Constituție, ele reprezentând prevederi de natură tehnică, legiuitorul fiind îndrituit să stabilească atât termenele în interiorul cărora autoritățile publice să ducă la îndeplinire operațiunea de recalculare a pensiilor, cât și modalitatea concretă de calcul al noilor pensii, prin trimiterea generală pe care o face la principiile fostei Legi nr. 19/2000 — în prezent, trimiterea, desigur, vizează Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât

soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În continuarea celor de mai sus, Curtea, având în vedere că autorul excepției de neconstituționalitate a deținut calitatea de funcționar public parlamentar și, în consecință, a beneficiat de o pensie de serviciu în considerarea acestei calități, reține că funcționarii publici parlamentari nu reclamă un tratament juridic identic cu cel al magistraților în privința pensiei de serviciu, aceștia nebeneficiind, în mod cumulativ, de o consacrare constituțională și de garanții de independență specifice magistraților. De altfel, nici sub aspectul incompatibilităților funcționarii publici parlamentari și magistrații nu se află în aceeași situație juridică, având în vedere că art. 9 din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 25 mai 2009, prevede: „*Calitatea de funcționar public parlamentar este incompatibilă cu orice altă funcție publică, cu excepția funcțiilor și activităților didactice din învățământul superior, cercetare științifică și creație literar-artistică, precum și cu excepția funcțiilor exercitate în domenii de activitate din sectorul privat, care nu sunt în legătură directă sau indirectă cu atribuțiile exercitate ca funcționar public parlamentar, potrivit fișei postului.*”

Se mai reține că autorul excepției nu își motivează critica în raport cu art. 73 din Constituție, iar Curtea nu are competența de a complini lipsa acestui element din structura excepției de neconstituționalitate, astfel încât nu va analiza pretinsa neconstituționalitate a textului legal criticat în raport cu acest text constituțional. Totodată, art. 53 din Constituție nu are incidență în cauză, având în vedere că nu s-au constatat atingeri aduse drepturilor și libertăților fundamentale. Nici art. 15 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate în cauză, nu sunt aplicabile, acestea nevizând ipoteza normativă a textelor legale criticate.

În fine, Curtea observă că prin Decizia nr. 353 din 29 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 2 august 2005, sau Decizia nr. 1.287 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 16 decembrie 2011, a stabilit cu titlu de principiu că, „în mod evident, exprimarea opiniei de către instanță asupra excepției de neconstituționalitate nu poate avea semnificația unei antepuneri interzise instanței de fond de dispozițiile Codului de procedură civilă, de vreme ce nu ea este competentă să soluționeze excepția, această prerogativă de a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate aparținând în exclusivitate Curții Constituționale, conform dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție”.

Prin urmare, Curtea a reținut că, indiferent de obiectul litigiului dedus judecății sale, instanța judecătorească trebuie să respecte exigențele imperative ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, astfel încât, în situația în care decide sesizarea Curții Constituționale, își va exprima întotdeauna opinia. O atare atitudine este de esență colaborării dintre judecătorul *a quo* și cel *a quem*. A accepta punctul de vedere al instanței ar echivala chiar cu limitarea posibilității acesteia de a ridica din oficiu excepții de neconstituționalitate pe motiv că s-ar antepunuta, ceea ce este inadmisibil. Curtea a concluzionat, prin Decizia nr. 1.287 din 29 septembrie 2011, că nesocotirea Deciziei nr. 353 din 29 iunie 2005 echivalează cu încălcarea efectelor sale general obligatorii, efecte prevăzute în art. 147 alin. (4) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. e), art. 3, art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Vasile Nițescu în Dosarul nr. 47.312/3/2010 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 62

din 31 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 2¹ și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie-Iulian Dascălu în Dosarul nr. 2.549/311/2011 al Judecătoriei Slatina — Secția penală, care formează obiectul Dosarului nr. 1.344D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate a depus o cerere de judecare în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta, formulată la procurorul ierarhic superior, conform dispozițiilor art. 278 alin. 1 și 2 din Codul de

procedură penală, constituie o veritabilă cale de atac, motiv pentru care nu se poate susține încălcarea prin textele criticate a dispozițiilor constituționale și europene invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 2.549/311/2011, **Judecătoria Slatina — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ilie-Iulian Dascălu într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale cu privire la săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune, fals intelectual și fals în declarații, prevăzute la art. 215, 289 și 292 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că inadmisibilitatea plângerii formulate împotriva soluției de respingere dispuse de procurorul ierarhic superior, prevăzută la art. 278 alin. 2¹ din Codul de procedură penală, precum și rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate de judecătoria în soluționarea plângerii formulate împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale ori împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu, conform art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, pot duce la măsuri arbitrare și că efectul aplicării textelor criticate constă în încălcarea cu rea-voință a drepturilor privind exercitarea căilor de atac și în

limitarea accesului liber la justiție și a dreptului la un proces echitabil.

Judecătoria Slatina — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, instanța arată că dispozițiile legale criticate nu contravin normelor constituționale și celor europene invocate de autorul excepției, întrucât împotriva actelor procurorului poate fi făcută plângere la procurorul ierarhic superior, iar împotriva soluției de respingere a acestuia din urmă persoana nemulțumită poate face plângere la judecătoria căreia i-ar reveni competența să judece în primă instanță, fiind asigurat astfel dreptul la un recurs efectiv. Se apreciază, de asemenea, că dispozițiile modificatoare ale Legii nr. 202/2010 au ca efect împiedicarea tergiversării soluționării cauzelor.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că textele criticate sunt constituționale și invocă în acest sens decizii ale Curții Constituționale, ca de exemplu Decizia nr. 1.279 din 25 noiembrie 2008 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 17 decembrie 2008), Decizia nr. 1.041 din 14 iulie 2009 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 659 din 3 octombrie 2009) și Decizia nr. 1.176 din 17 septembrie 2009 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 21 octombrie 2009).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 278 și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală. Din analiza dosarului Curtea reține însă că autorul excepției critică, în realitate, dispozițiile art. 278 alin. 2¹ și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, texte asupra cărora urmează a se pronunța prin prezenta decizie.

Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 278 alin. 2¹: „*Plângerea formulată împotriva soluției de respingere dispuse de procurorul ierarhic superior este inadmisibilă.*”;

— Art. 278¹ alin. 10: „*Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.*”

Se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și art. 21 — *Accesul liber la justiție*, precum și prevederile art. 13 — *Dreptul la un recurs efectiv* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 2¹ din Codul de procedură penală, Curtea reține că posibilitatea formulării plângerii împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta la procurorul ierarhic superior, conform prevederilor art. 278 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, constituie o garanție procesuală, iar rămânerea definitivă a soluției de respingere dispuse de procurorul ierarhic superior, potrivit prevederilor art. 278 alin. 2¹, introdus în Codul de procedură penală prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, are ca scop asigurarea celerității soluționării cauzelor penale, nereprezentând un impediment în calea liberului acces la justiție și a dreptului la un recurs efectiv, nefiind astfel încălcate dispozițiile art. 21 din Constituție și nici prevederile art. 13 din Convenție.

De asemenea, Curtea reține că, în faza de urmărire penală, legiuitorul poate opta atât pentru instituirea, cât și pentru eliminarea unor garanții procesuale, precum cea din speță, cu condiția ca actele organelor de urmărire penală să poată fi cenzurate de instanța de judecată. Or, în cazul de față, rămânerea definitivă a soluției de respingere dispuse de procurorul ierarhic superior, potrivit dispozițiilor art. 278 alin. 2¹ din Codul de procedură penală, nu înlătură dreptul părții interesate de a formula plângere, în condițiile art. 278¹ alin. 1, împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței de clasare și nici dreptul de a beneficia de garanțiile procesuale care însoțesc faza judecătii propriu-zise și de căile de atac prevăzute de lege în cazul trimerii în judecată.

Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, de exemplu, prin Decizia nr. 1.456 din 3 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 12 decembrie 2011. Cu acest prilej Curtea a arătat că împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii, astfel încât reglementarea căilor de atac împotriva hotărârii prin care judecătorul soluționează plângerea împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea acesteia și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului. În același sens sunt și Decizia nr. 125 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2011, respectiv Decizia nr. 1.131 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011.

Întrucât, față de cele examinate de Curtea Constituțională, nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 2¹ și art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie-Iulian Dascălu în Dosarul nr. 2.549/311/2011 al Judecătoriei Slatina — Secția penală. Definitivă și general obligatorie. Pronunțată în ședința publică din 31 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 65

din 31 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Viorel Călina, prin Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate în Rezervă și în Retragere din Deva, în Dosarul nr. 1.800/97/2011 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 1.521D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.522D—1.527D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate în Rezervă și în Retragere din Deva și Mariana Voina, Cornel Dreghiciu, Eugen Matei, Constantin Fulga, Dorinel Barb Lăscuț și Ioan Memetea în dosarele nr. 1.815/97/2011, nr. 2.065/97/2011, nr. 2.075/97/2011, nr. 2.210/97/2011, nr. 2.201/97/2011 și nr. 2.138/97/2011 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.522D—1.527D/2011 la Dosarul nr. 1.521D/2011.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.522D—1.527D/2011 la Dosarul nr. 1.521D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, așa cum acesta a fost modificat prin prevederile art. I pct. 20 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției, instanța investită cu soluționarea cauzei prin hotărârea de declinare a competenței fiind obligată să pronunțe o încheiere prin care să arate dacă se consideră competentă. Se arată, de asemenea, că împotriva hotărârii pronunțate partea interesată poate declara recurs în condițiile prevăzute la art. 304 pct. 3 din Codul de procedură civilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 1.865/2011 din 31 octombrie 2011 și deciziile civile nr. 2.040/2011, nr. 2.043/2011, nr. 2.046/2011, nr. 2.049/2011, nr. 2.052/2011 și nr. 2.055/2011 din 21 noiembrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 2.201/97/2011, nr. 1.815/97/2011, nr. 1.800/97/2011, nr. 2.065/97/2011, nr. 2.075/97/2011, nr. 2.138/97/2011 și nr. 2.210/97/2011, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158**

alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate în Rezervă și în Retragere din Deva și Viorel Călina, Mariana Voina, Cornel Dreghiciu, Eugen Matei, Constantin Fulga, Dorinel Barb Lăscuț și Ioan Memetea în cauze având ca obiect anularea deciziilor de pensioare prin care părților le-au fost recalculate pensiile conform dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, suprimând dreptul de a formula recurs împotriva hotărârii judecătorești prin care o instanță se declară necompetentă, lasă judecătorilor posibilitatea de a se situa deasupra legii, conferindu-le astfel o situație privilegiată și încălcându-se prevederile constituționale ale art. 16. Se arată, de asemenea, că textele criticate permit instanțelor să se desesizeze fără ca hotărârile prin care acestea se declară necompetente să poată fi atacate, fapt ce contravine dispozițiilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție. Pentru aceste motive, autorul susține că prevederile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă dau judecătorilor posibilitatea încălcării principiilor statului de drept statuate la art. 1 alin. (3) din Constituție.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la pretinsa încălcare prin textele de lege criticate a dispozițiilor art. 16 din Constituție, instanța arată că acestea nu instituie o discriminare, ci un regim juridic diferit pentru situații procesuale diferite, aspect ce ține de competența exclusivă a legiuitorului. Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 21, instanța arată că prevederile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă nu încalcă accesul liber la justiție și nici principiul dublului grad de jurisdicție, întrucât caracterul irevocabil al hotărârii de declinare a competenței nu vizează fondul cauzei, aceasta urmând a fi judecată potrivit dispozițiilor Legii nr. 119/2010, coroborate cu cele ale Legii nr. 263/2010 și ale Legii nr. 164/2001. Totodată, instanța subliniază faptul că scopul textelor de lege criticate este acela de creștere a celerității judecării cauzelor, prin împiedicarea tergiversării soluționării lor ca urmare a exercitării abuzive a căii de atac a recursului împotriva hotărârilor judecătorești de declinare a competenței.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție, se susține că hotărârile de declinare a competenței sunt irevocabile atât pentru reclamanți, cât și pentru pârâți, textele criticate instituind regimuri juridice diferite doar pentru categorii de persoane aflate în situații diferite. În ceea ce privește pretinsa încălcare prin textele criticate a dispozițiilor constituționale ale art. 21, se arată că accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, iar stabilirea normelor de procedură este de competența exclusivă a legiuitorului, care, în considerarea unor situații deosebite, poate stabili reguli speciale derogatorii de la cele generale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere trimise de Avocatul Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Dacă instanța se declară necompetentă, hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac, dosarul fiind trimis de îndată instanței competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent.*”

Se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul român, art. 16 alin. (1) și (2) cu privire la egalitatea în drepturi și art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității normelor criticate, de exemplu, prin Decizia nr. 826 din 21 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 25 iulie 2011. Cu acest prilej Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, statuând că dreptul la un proces echitabil și dreptul la folosirea căilor de atac sunt asigurate prin art. 159¹ alin. 4 din Codul de procedură civilă, care instituie în sarcina instanței investite prin hotărârea de declinare a competenței atribuția de a verifica și de a stabili, din oficiu, dacă este competentă general, material și teritorial să judece pricina, consemnând în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru care constată competența instanței sesizate, iar prin art. 304 pct. 3 din Codul de procedură civilă se conferă părții interesate posibilitatea de a critica nelegalitatea sentinței pronunțate asupra fondului prin invocarea motivului de recurs, respectiv dacă hotărârea s-a dat cu încălcarea competenței altei instanțe, invocată în condițiile legii.

Curtea a statuat în mod constant în jurisprudența sa că „accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Astfel, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac”. Relevante în acest sens sunt Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 66 din 27 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 4 aprilie 2001, precum și Decizia nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003.

Întrucât față de cele examinate de Curtea Constituțională nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de cele anterior arătate, Curtea reține că în fața instanței considerate competentă prin hotărârea de declinare a competenței se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 159¹ alin. 4 și 5 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora, la prima zi de înfățișare, aceasta este obligată să verifice dacă este competentă general, material și teritorial să judece cauza,

precizând în încheierea de ședință temeiurile de drept pentru care se consideră competentă, demers ce nu împiedică formularea de excepții de necompetență în cazurile și în condițiile prevăzute de alin. 1 al aceluiași articol. Împotriva hotărârii pronunțate în soluționarea litigiului de către instanța astfel investită partea interesată poate formula recurs, potrivit

dispozițiilor art. 304 pct. 3 din Codul de procedură civilă. De asemenea, dacă instanța investită prin hotărârea de declinare a competenței se declară, la rândul său, necompetentă, conflictul negativ de competență va fi soluționat de instanța ierarhic superioară, conform prevederilor art. 20 și următoarele din Codul de procedură civilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate în Rezervă și în Retragere din Deva și Viorel Călina, Mariana Voina, Cornel Dregheciu, Eugen Matei, Constantin Fulga, Dorinel Barb Lăscuț și Ioan Memetea în dosarele nr. 1.800/97/2011, nr. 1.815/97/2011, nr. 2.065/97/2011, nr. 2.075/97/2011, nr. 2.210/97/2011, nr. 2.201/97/2011 și nr. 2.138/97/2011 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 31 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 67

din 31 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandru Sturza, prin Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate în Rezervă și în Retragere din Deva, în Dosarul nr. 1.881/97/2011 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 25D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 26D—37D/2012, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate în Rezervă și în Retragere din Deva și Viorel

Breje, Constantin-Florin Koller, Ioan Constantin Lut, Ilie Troanca, Gelu Teodor Florescu, Mihai Fabian, Vladimir Gălușcă, Gheorghe Hancu, Marian Stan, Sabin Truță, Gheorghe Avram și Grigore Cihorean în dosarele nr. 1.863/97/2011, nr. 2.131/97/2011, nr. 2.133/97/2011, nr. 2.592/97/2011, nr. 2.212/97/2011, nr. 2.127/97/2011, nr. 2.129/97/2011, nr. 2.130/97/2011, nr. 2.147/97/2011, nr. 2.149/97/2011, nr. 2.199/97/2011 și nr. 1.802/97/2011 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 26D—37D/2012 la Dosarul nr. 25D/2012.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 26D—37D/2012 la Dosarul nr. 25D/2012, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, așa cum acesta a fost modificat prin prevederile art. I pct. 20 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției, instanța

investită cu soluționarea cauzei prin hotărârea de declinare a competenței fiind obligată să pronunțe o încheiere prin care să arate dacă se consideră competentă. Se arată, de asemenea, că împotriva hotărârii pronunțate partea interesată poate declara recurs în condițiile prevăzute la art. 304 pct. 3 din Codul de procedură civilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin deciziile civile nr. 2.106/2011 și nr. 2.112/2011 din 28 noiembrie 2011 și deciziile civile nr. 2.201/2011, nr. 2.204/2011, nr. 2.207/2011 și nr. 2.210/2011 din 12 decembrie 2011 și prin încheierile din 8 decembrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 1.881/97/2011, nr. 2.133/97/2011, nr. 1.863/97/2011, nr. 2.131/97/2011, nr. 2.212/97/2011, nr. 2.592/97/2011, nr. 1.802/97/2011, nr. 2.127/97/2011, nr. 2.129/97/2011, nr. 2.130/97/2011, nr. 2.147/97/2011, nr. 2.149/97/2011 și nr. 2.199/97/2011, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate în Rezervă și în Retrageră din Deva și Alexandru Sturza, Viorel Breje, Constantin-Florin Koller, Ioan Constantin Lut, Ilie Troanca, Gelu Teodor Florescu, Mihai Fabian, Vladimir Gălușcă, Gheorghe Hancu, Marian Stan, Sabin Truță, Gheorghe Avram și Grigore Cihorean în cauze având ca obiect anularea deciziilor de pensionare prin care părților le-au fost recalculat pensiile conform dispozițiilor Legii nr. 119/2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, suprimând dreptul de a formula recurs împotriva hotărârii judecătorești prin care o instanță se declară incompetentă, lasă judecătorilor posibilitatea de a se situa deasupra legii, conferindu-le astfel o situație privilegiată și încălcându-se prevederile constituționale ale art. 16. Se arată, de asemenea, că textele criticate permit instanțelor să se desesizeze fără ca hotărârile prin care acestea se declară incompetente să poată fi atacate, fapt ce contravine dispozițiilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție. Pentru aceste motive, autorul susține că prevederile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă dau judecătorilor posibilitatea încălcării principiilor statului de drept statuate la art. 1 alin. (3) din Constituție.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la pretinsa încălcare prin textele de lege criticate a dispozițiilor art. 16 din Constituție, instanța arată că acestea nu instituie o discriminare, ci un regim juridic diferit pentru situații procesuale diferite, aspect ce ține de competența exclusivă a legiuitorului. Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 21, instanța arată că prevederile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă nu încalcă accesul liber la justiție și nici principiul dublului grad de jurisdicție, întrucât caracterul irevocabil al hotărârii de declinare a competenței nu vizează fondul cauzei, aceasta urmând a fi judecată potrivit dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, coroborate cu cele ale Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice și ale Legii nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat. Totodată, instanța subliniază faptul că scopul textelor de lege criticate este acela de creștere a celerității judecării cauzelor, prin împiedicarea tergiversării soluționării lor ca urmare a exercitării abuzive a căii de atac a recursului împotriva hotărârilor judecătorești de declinare a competenței.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru

a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție, se susține că hotărârile de declinare a competenței sunt irevocabile atât pentru reclamantul, cât și pentru pârâți, textele criticate instituind regimuri juridice diferite doar pentru categorii de persoane aflate în situații diferite. În ceea ce privește pretinsa încălcare prin textele criticate a dispozițiilor constituționale ale art. 21, se arată că accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, iar stabilirea normelor de procedură este de competența exclusivă a legiuitorului, care, în considerarea unor situații deosebite, poate stabili reguli speciale derogatorii de la cele generale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere trimise de Avocatul Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: *„Dacă instanța se declară incompetentă, hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac, dosarul fiind trimis de îndată instanței competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent.”*

Se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul român, art. 16 alin. (1) și (2) cu privire la egalitatea în drepturi și art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității normelor criticate, de exemplu, prin Decizia nr. 826 din 21 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 25 iulie 2011. Cu acest prilej Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, statuând că dreptul la un proces echitabil și dreptul la folosirea căilor de atac sunt asigurate prin art. 159¹ alin. 4 din Codul de procedură civilă, care instituie în sarcina instanței investite prin hotărârea de declinare a competenței atribuția de a verifica și de a stabili, din oficiu, dacă este competentă general, material și teritorial să judece pricina, consemnând în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru care constată competența instanței sesizate, iar prin art. 304 pct. 3 din Codul de procedură civilă se conferă părții interesate posibilitatea de a critica nelegalitatea sentinței pronunțate asupra fondului prin invocarea motivului de recurs, respectiv dacă hotărârea s-a dat cu încălcarea competenței altei instanțe, invocată în condițiile legii.

De altfel, Curtea a statuat în mod constant în jurisprudența sa că accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înlăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Astfel, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. (A se vedea Decizia nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003, și Decizia nr. 826 din 21 iunie 2011, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 25 iulie 2011.)

Întrucât față de cele examinate de Curtea Constituțională nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței la care s-a făcut referire, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de cele anterior arătate, Curtea reține că în fața instanței considerate competentă prin hotărârea de declinare a competenței se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 159¹ alin. 4 și 5 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora, la prima zi de înfățișare, aceasta este obligată să verifice dacă este competentă general, material și teritorial să judece cauza,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Sindicatul Cadrelor Militare Disponibilizate în Rezervă și în Retragere din Deva și Alexandru Sturza, Viorel Breje, Constantin-Florin Koller, Ioan Constantin Lut, Ilie Troanca, Gelu Teodor Florescu, Mihai Fabian, Vladimir Gălușcă, Gheorghe Hancu, Marian Stan, Sabin Truță, Gheorghe Avram și Grigore Cihorean în dosarele nr. 1.881/97/2011, nr. 1.863/97/2011, nr. 2.131/97/2011, nr. 2.133/97/2011, nr. 2.592/97/2011, nr. 2.212/97/2011, nr. 2.127/97/2011, nr. 2.129/97/2011, nr. 2.130/97/2011, nr. 2.147/97/2011, nr. 2.149/97/2011, nr. 2.199/97/2011 și nr. 1.802/97/2011 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 31 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 85

din 7 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 și art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 și art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 7.017/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 180D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 și art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă și, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.017/99/2006, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 și art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și celor ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.**

Excepția a fost ridicată de reclamantul Emil Balaure într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul nu arată care sunt prevederile constituționale sau convenționale afectate de dispozițiile art. 282 alin. (2) și art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă. Cât privește dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, susține că acestea contravin art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece „unii judecători, incorecți și corupți, din interese total nelegale, refuză să trimită excepțiile de neconstituționalitate invocate la Curtea Constituțională, spre competență soluționare”.

Tribunalul Iași — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 282 alin. 2 și art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, precum și cele ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă: *„Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât odată cu fondul, în afară de cazul când prin ele s-a întrerupt cursul judecății.”;*

— Art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă: *„Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională sunt supuse recursului. Dispozițiile art. 282 alin. 2 sunt aplicabile în mod corespunzător.”;*

Față de motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 și art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 7.017/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe de judecată.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

— Art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992: *„Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți. Dacă excepția a fost ridicată din oficiu, încheierea trebuie motivată, cuprinzând și susținerile părților, precum și dovezile necesare. Odată cu încheierea de sesizare, instanța de judecată va trimite Curții Constituționale și numele părților din proces cuprinzând datele necesare pentru îndeplinirea procedurii de citare a acestora.”*

Autorul criticii susține că acest din urmă text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția, Curtea constată că autorul acesteia nu motivează critica referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 282 alin. 2 și art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, ci invocă aspecte ce nu aparțin competenței instanței constituționale. În consecință, excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții de lege este inadmisibilă.

În legătură cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, Curtea reține că acestea au mai format obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curte, din perspectiva unor critici similare. Respingând, prin Decizia nr. 840 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 6 august 2008, excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură pe care instanța care a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice în vederea selectării doar a acelor excepții care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, unica autoritate de jurisdicție constituțională. Această procedură nu face însă posibilă respingerea sau admiterea excepției de neconstituționalitate de către instanța judecătorească, al cărei rol este numai acela de filtru al excepției de neconstituționalitate ridicate de părți, instanța având obligația de a respinge ca inadmisibile acele excepții care nu îndeplinesc cerințele legii.

Pentru aceste considerente, care își mențin valabilitatea, Curtea nu poate reține nici înfrângerea dreptului la un proces echitabil, reglementat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Magistrat-asistent-șef,

Doina Suliman

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind încetarea de drept a raportului de serviciu
al doamnei Bőndi Győngyike,
subprefect al județului Maramureș**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) și art. 98 alin. (1) lit. d) ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează de drept raportul de serviciu al doamnei Bőndi Győngyike, subprefect al județului Maramureș.

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,

Gabriel Berca

București, 6 martie 2012.

Nr. 114.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind încetarea de drept a raportului de serviciu al domnului
Ambrus Carol, subprefect al județului Brașov**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) și art. 98 alin. (1) lit. d) ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează de drept raportul de serviciu al domnului Ambrus Carol, subprefect al județului Brașov.

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,

Gabriel Berca

București, 6 martie 2012.

Nr. 115.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 2/2012 privind aprobarea nivelului stocului minim de gaze naturale aferent titularilor licențelor de furnizare și a nivelului stocului de gaze naturale aferent Societății Naționale de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A., pentru ciclul de înmagazinare 2012—2013

Având în vedere prevederile art. 6 alin. (1) din Metodologia privind determinarea anuală a nivelului stocului minim de gaze naturale pentru titularii licențelor de furnizare și a nivelului stocului de gaze naturale pentru operatorul Sistemului național de transport al gazelor naturale, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 91/2009,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.428/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, cu completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 2/2012 privind aprobarea nivelului stocului minim de gaze naturale aferent titularilor licențelor de furnizare și a nivelului stocului de gaze naturale aferent Societății Naționale de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A., pentru ciclul de

înmagazinare 2012—2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 20 ianuarie 2012, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Iulius Dan Plaveti

București, 10 februarie 2012.
Nr. 3.

ANEXĂ
(Anexa la Ordinul nr. 2/2012)

Nivelul stocului minim de gaze naturale pe care titularii licențelor de furnizare care asigură aprovizionarea cu gaze naturale a consumatorilor au obligația să îl dețină în depozitele de înmagazinare subterană la sfârșitul ciclului de injecție din anul 2012

FURNIZOR	Stoc minim — MWh		Total furnizor
	Piața reglementată	Piața concurențială	
Societatea Comercială „Alpha Metal” — S.A. București	0,000	28.369,526	28.369,526
Societatea Comercială „Amarad” — S.A. Arad	13.872,819	0,000	13.872,819
Societatea Comercială „Apopi&Blumen” — S.R.L.	7.160,633	20,449	7.181,083
Societatea Comercială „Arelco Distribuție” — S.R.L.	0,000	40.809,563	40.809,563
Societatea Comercială „Armax Gaz” — S.A. Mediaș	0,000	36.312,993	36.312,993
Societatea Comercială „B.E.R.G. Sistem Gaz” — S.A.	18.261,048	0,000	18.261,048
Societatea Comercială „Ben & Ben” — S.A.	1.649,904	1.428,547	3.078,452
Societatea Comercială „Cez Vânzare” — S.A.	0,000	4.893,743	4.893,743
Societatea Comercială CIS GAZ — S.A. Târgu Mureș	0,000	35.183,886	35.183,886
Societatea Comercială „Compa” — S.A. Sibiu	0,000	8.556,249	8.556,249
Societatea Comercială „Conef Gaz” — S.R.L.	0,000	389.376,567	389.376,567
Societatea Comercială CONGAZ — S.A. Constanța	327.381,416	27.703,693	355.085,109
Societatea Comercială „Cordun Gaz” — S.A.	6.571,191	0,000	6.571,191
Societatea Comercială „Covi Construct 2000” — S.R.L. București	51.408,309	0,000	51.408,309
Societatea Comercială „CPL Concordia” Filiala Cluj România — S.R.L.	57.815,901	131,918	57.947,819
Societatea Comercială „Design Proiect” — S.R.L.	733,222	26,638	759,860

FURNIZOR	Stoc minim — MWh		Total furnizor
	Piața reglementată	Piața concurențială	
Societatea Comercială „Distrigaz Vest” — S.A. Oradea	49.964,884	0,000	49.964,884
Societatea Comercială „E. ON Energie România” — S.A.	6.680.647,624	634.759,633	7.315.407,257
Societatea Comercială „EGL Gas&Power România” — S.A.	0,000	12.766,287	12.766,287
Societatea Comercială „Energy Gas Provider” — S.R.L.	0,000	226,892	226,892
Societatea Comercială „Euro Seven Industry” — S.R.L.	23.471,219	0,000	23.471,219
Societatea Comercială „Fidelis Energy” — S.R.L.	0,000	488,069	488,069
Societatea Comercială „Gaz Est” — S.A. Vaslui	110.135,951	1.276,629	111.412,580
Societatea Comercială „Gaz Nord Est” — S.A. Hârlău	10.342,142	0,000	10.342,142
Societatea Comercială „Gaz Sud Furnizare” — S.R.L.	0,000	55.851,709	55.851,709
Societatea Comercială „Gaz Sud” — S.A. Ghermănești	71.782,631	0,000	71.782,631
Societatea Comercială „Gaz Vest” — S.A. — Arad	75.600,454	0,000	75.600,454
Societatea Comercială „GDF Suez Energy România” — S.A.	6.984.723,095	1.245.224,291	8.229.947,386
Societatea Comercială „Grup Dezvoltare Rețele” — S.A.	46.259,918	0,000	46.259,918
Societatea Comercială „Hargaz Harghita Gaz” — S.A.	32.818,883	9.366,625	42.185,507
Societatea Comercială „Instant Construct Company” — S.A.	2.881,201	0,000	2.881,201
Societatea Comercială „Interagro” — S.A. București	0,000	2.427.722,185	2.427.722,185
Societatea Comercială „Intergaz” — S.R.L. Zimnicea	199.585,199	0,000	199.585,199
Societatea Comercială „Jordy Magimetal Concurrence Group” — S.R.L. Galați	0,000	326,250	326,250
Societatea Comercială „Măcin Gaz” — S.R.L. Brăila (fost Construct P&G)	5.555,121	0,000	5.555,121
Societatea Comercială „Megaconstruct” — S.A. București	31.856,519	0,000	31.856,519
Societatea Comercială „Mehedinți Gaz” — S.A.	11.491,269	0,000	11.491,269
Societatea Comercială „Mihoc Oil” — S.R.L.	2.785,121	0,000	2.785,121
Societatea Comercială „MM Data” — S.R.L. București	4.112,665	0,000	4.112,665
Societatea Comercială „Nord Gaz” — S.R.L. Suceava	19.656,118	0,000	19.656,118
OET Obedineni Energiini Targovtsi OOD — Sucursala București	0,000	19.220,354	19.220,354
Societatea Comercială „Oligopol” — S.R.L.	1.242,630	1.789,621	3.032,250
Societatea Comercială „OMV Petrom Gas” — S.R.L. București	0,000	2.121.473,152	2.121.473,152
Societatea Comercială „Otto Gaz” — S.R.L.	45.360,272	0,000	45.360,272
Societatea Comercială „Pado Group Infrastructures” — S.R.L.	0,000	12.659,901	12.659,901
Societatea Comercială „Petrom Distribuție Gaze” — S.R.L.	131.907,672	37,590	131.945,262
Societatea Comercială „Prisma Serv Company” — S.R.L. Iași	4.536,027	5.429,360	9.965,387
Societatea Comercială „Pro Faur Invest” — S.A.	0,000	1.544,715	1.544,715
Societatea Comercială „Progaz P&D” — S.A. Câmpina	12.899,173	0,000	12.899,173
Societatea Națională de Gaze Naturale „Romgaz” — S.A. Mediaș	491,403	2.624.181,153	2.624.672,555
Societatea Comercială „Safi-Star” — S.R.L.	0,000	2.179,886	2.179,886
Societatea Comercială „Salgaz” — S.A. Salonta	15.507,304	0,000	15.507,304
Societatea Comercială „Tehnologica Radion” — S.R.L.	2.702,867	0,000	2.702,867
Societatea Comercială „Ten Gaz” — S.R.L.	2.419,215	19.149,430	21.568,645
Societatea Comercială „Timgaz” — S.A.	8.736,242	0,000	8.736,242
Societatea Comercială „Tinmar-Ind” — S.A. București	0,000	851,086	851,086
Societatea Comercială „Transenergo Com” — S.A.	0,000	8.369,010	8.369,010
Societatea Comercială „Tulcea Gaz” — S.A.	30.480,275	0,000	30.480,275
Societatea Comercială VEGA' 93 — S.R.L. Galați	0,000	1.846,098	1.846,098
Societatea Comercială „Wiee România” — S.R.L. București	0,000	43.263,527	43.263,527
Societatea Comercială WIROM GAS — S.A. București	129.066,305	283,695	129.350,000
TOTAL:	15.233.873,845	9.823.100,920	25.056.974,764

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.294/2011 privind competența de exercitare a verificării situației fiscale personale

În temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 109/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, al art. 109¹ alin. (1¹) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 248/2011 privind aprobarea Procedurii de aplicare a metodelor indirecte pentru stabilirea bazei impozabile ajustate, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.294/2011 privind competența de exercitare a verificării situației fiscale personale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 25 octombrie 2011, se modifică după cum urmează:

— **Articolul 1 va avea următorul cuprins:**

„Art. 1. — (1) În înțelesul prevederilor cap. III «Dispoziții speciale privind verificarea persoanelor fizice supuse impozitului pe venit» al titlului VII «Inspekția fiscală» din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, structura competentă din cadrul aparatului central al Agenției Naționale de Administrare Fiscală în efectuarea verificării situației fiscale personale, pe întregul teritoriu al țării, este Direcția verificării fiscale.

(2) Pentru efectuarea verificării fiscale prealabile documentare, a verificării fiscale și a reverificării persoanelor fizice supuse impozitului pe venit, competența revine direcției generale a finanțelor publice județene în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiscal al persoanei fizice verificate.

(3) În cazul persoanelor fizice al căror domiciliu fiscal se află pe raza municipiului București competența prevăzută la alin. (1) revine administrației finanțelor publice a sectorului în a cărei rază teritorială se află domiciliul fiscal al persoanei fizice verificate.”

Art. II. — Direcția verificării fiscale, precum și direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Sorin Blejnar

București, 2 martie 2012.
Nr. 283.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 595217